

KREV PRO DIVOŽENKU

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

**KREV
PRO
DIVOŽENKU**

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

KREV PRO DIVOŽENKU

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2023

Illustration © Žaneta Kortusová, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0151-0 (print)

ISBN 978-80-278-1358-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1359-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1360-5 (pdf)

1.

Jenom nebuď blbá.

Vystoupila jsem z auta, zabouchla za sebou dveře a rozhlédla se. Nic se nepohnulo, a mně se i tak sevřel žaludek.

Cestou sem, v bezpečí otlučené služební škodovky, se všechno zdálo snazší. Když jsem ale zastavila a vypnula motor, strach na mě padl jako deka. Zírala jsem na těžební závod za čelním sklem, bubnovala studenými prsty do volantu a opakovala si, že to zvládnu.

Nepomohlo to.

Vítr, který se náhle zvedl, mi vehnal do očí slzy. Zamrkala jsem, a když jsem před jednou z budov rozeznala kluka od státní policie, vydala jsem se k němu. Bát jsem se nepřestala, ale při pohledu na jinou lidskou bytost uprostřed bílého ticha se mi aspoň trochu ulevilo. Sotva jsem opustila teplo auta, připadalo mi najednou, jako bych byla na celém světě sama.

Jen já a *ona*.

Teplota včera klesla pod nulu, dech se mi na ledovém vzduchu srážel v páru, všechno kolem bylo bílé. Teprve před pár sekundami přestalo

chumelit a teď se k zemi zvolna snášely poslední vločky, velké a měkké jako kusy vaty. Nepřivést mě sem to volání o pomoc, možná by se mi tu i líbilo. Vzdušnou čarou to bylo jen pár set metrů k zastávce autobusu, a přitom jako bych se ocitla mimo prostor i čas.

Za chůze jsem se pokoušela natáhnout si rukavice. A uklidnit se. Aspoň to první se mi povedlo.

Mrazivé ticho rušilo jen vrzání sněhu pod mýma nohama. Zdálo se mi, že všechny ostatní zvuky pohlcují budovy důlního komplexu a všechny barvy se tu slévají v bílou tak oslnivou, až z ní bolí oči podobně jako z pohledu do slunce. Okolní stavby vypadaly dlouho opuštěné, ačkoliv nebyly. A nad vším čněl jako varovně vztyčený ukazovák mohutný skelet skipové věže dolů. Stačilo jedno volání o pomoc a na všem okolo mě ulpělo jako plíseň cosi znepokojivého. A přitom kdybych ho byla nezaslechla, mohla jsem být před pátou doma.

Zvládneš to.

Jenom nebuď blbá.

Jenže to se mi možná povedlo porušit už tím, že jsem tu zastavila.

Zhluboka jsem nabrala vzduch do plic, pomalu vydechla a ničemu tím nepomohla. Napětí ve mně rostlo dál a do zad se mi i přes tlustou

vlněnou parku zakusovala zima. Zatnula jsem zuby, aby mi nezačaly drkotat, a došla jsem k zeleno-bílému autu zaparkovanému asi pětadvacet metrů od toho mého.

Policista, jemuž patřilo, se mi podíval přes rameno. Když pochopil, že se z mlhy mezi budovami nikdo další nevynoří, ohryzek nad kožešinovým límcem zimní uniformy mu poskočil.

Chápala jsem ho. I když možná jen uvažoval nad tím, jak to, že jezdím takovým krápem. Sama jsem se tomu nepřestávala divit, kdykoliv jsem musela zespodu nakopnout palubku služebního auta, aby znovu naskočilo topení.

„Jsem tu jenom já,“ potvrdila jsem policistovo podezření.

Pokusil se nedat najevo zklamání. „Praporčík Kysela. Mluvili jsme spolu.“

Kývla jsem. „Podpraporčice Blažková.“

Kysela znovu přeběhl očima po zasněženém prostranství. „Myslel jsem, že vy vrány... speciálové pracujete ve dvou.“

„Mně už směna skončila,“ nelhala jsem. „Jela jsem náhodou kolem, slyšela vás a byla tu jako první.“

Kyselovi zacukal koutek úst, snad posměšně, snad nervózně. Nedivila jsem se, že to jeho dojem nezlepšilo, ale krom strachu jsem najednou

ucítila i podráždění. Podceňování jsem si užila dost na vlastním oddělení.

Sundal si čepici a poškrábal se ve slámově žlutých vlasech. „A nechcete radši počkat?“

„Vy čekat chcete?“ zeptala jsem se.

„O mě přece nejde...“

„Ne?“

Zaváhal.

Bránil se vyslovit to, co bylo jasné nám oběma. Ovšemže nešlo o něho. On, na rozdíl ode mě, vílu lovit nemusel. A ani neměl. I já ale mohla počkat na posily. Venku, dokonce schovaná ve škodovce.

Jenomže...

Přes osmdesát metrů vysoká železobetonová těžní věž dolu František, dominanta Horní Suché, na nás vrhala temný stín a všechno v něm se zdálo ještě studenější. Promnula jsem si ruce, ale mráz, který mi přebíhal po zádech, neměl nic společného s okolní zimou.

Do ticha zakrákala vrána.

Kysela si nervózně odkašlal.

Zvládneš to!

Jednou jsem měla noční a byla na služebně sama jen s vedoucím oddělení, nadporučíkem Krolikem. Baran si doma zapomněl poznámky k případu pokusu o únos dítěte z koupaliště rusalkou, vzal si auto a jel pro ně. Zatímco jsem

čekala, až se vrátí, ukázal se Kroklik a beze slova se posadil na Baranovo místo. Vypadal unaveně a byl cítit směsí kouře a rumu. Bohu díky, že k nám kontroly z ústředí nikdy nechodily, Kroklikovo pojetí svačiny by se jim moc nezamlouvalo. „Neměla bys být v pátek večer někde na tancovačce, Eliško?“ zeptal se. Decentně jsem ho upozornila, že je neděle. Ve světě, kde se raní desítka startek zapila dvěma panáky, než se sedlo za volant a vyrazilo do práce, na tom ale asi nezáleželo. Kroklik mě pozoroval a mlčel, dokud jsem se nezeptala, jestli potřebuje s něčím pomoci. Nepotřeboval, ale jak se ukázalo, přivedla ho za mnou touha dát mi pár rad do života, ačkoliv jinak mi obvykle dával najevo, že jsem z maturity měla odtancovat rovnou k plotně a nezabírat místo na služebně skutečným speciálům, kteří se na ni ovšem jaksí nehrnuli. Při pohledu na temnou skipovou věž jsem si vybavila jednu z nich. „Můžeš mít strach, ale nesmíš ho dát najevo. Nemusíš být silná, ale ony musí věřit, že silná jsi.“ Kroklik tehdy bodl do vzduchu nikotinem zažloutlým ukazováčkem. „Možná ti víly ve skutečnosti až tak nevadí – ne, Eliško, nech mě domluvit –, ale pamatuj, kam patří, a podle toho se k nim chovej. Ony se musí bát tebe, protože jestli nebudou, pokaždé s nima prohraješ.“

Zastrašit.

Zastrašit je a všechno bude v pohodě.

Se vzpomínkou na Krolikova slova jsem předstírala sebejistotu, kterou jsem necítila. „Klidně budu pokračovat domů, ale než se sem po těch neprohrnutých cestách dostanou z Ostravy...“

Kysela zaostřil na něco za mými zády, zadržel dech – stálo mě obrovské úsilí prudce se otočit – a pak pomalu vydechl. Sice jsem vždycky byla mizerná lhářka, ale on měl dost starostí se svým vlastním strachem, takže si pod tíhou představy, že je v důlním komplexu víc než jedna víla, toho mého nevšiml. „Tak fajn.“

Odhrnula jsem parku, vytáhla z pouzdra pistoli, zkontrolovala ji, natáhla a odjistila. Plných dvanáct nábojů. Cvaknutí závěru se rozlehlo skoro přízračným tichem.

Nesmírně jsem si přála, aby Kysela řekl, ať na speciály z Ostravy počkáme, on možná doufal, že to řeknu já, a tak to neřekl nikdo. Otočit se, vrátit se do auta a čekat, až dorazí *skuteční profesionálové*, by znamenalo potvrdit, že měl Krolík pravdu, když mě občas s blahosklonným úsměvem posílal dělat sekretářku do ostravského Technoplynu.

„Půjдете se mnou?“ nadhodila jsem lehce, jako by mi na odpovědi nezáleželo.

Znovu mrkl za moje záda a mně došlo, že ve skutečnosti ani jeden nejsme na střet s vílou připraveni, ale nechceme to přiznat. „Jasně.“

Areál dolu působil tísnivě, jako by v něm nebezpečí cíhalo za každým rohem. I když se tu zatím nic zlého nestalo, ze všeho najednou číšel mráz mnohem větší, než se vznášel v okolním vzduchu. Stačily dva kroky a zmocnil se mě vtíravý pocit, že nás někdo sleduje, plíží se ode zdi ke zdi – teď se krčí za služební tatrou, teď přebíhá kolejiště vlečky – a jen čeká, až se dostane dost blízko.

Po očku jsem se podívala na svého společníka. Pokusil se o povzbudivý úsměv. Působil podobně věrohodně jako moje sebejistota.

Když kousek před námi zakřupal sníh, oba jsme sebou trhli. Zpoza rohu budovy s nápisem „DŮL FRANTIŠEK“ nad průčelím se vynořila mohutná postava předáka. Kysela vydechl a bok po boku jsme k němu došli.

Vítr se prohnal mezi budovami a táhle, vysoce zahvízdal. Navzdory parce, svetru a bavlněné halence jsem cítila, jak se mi chloupky na ruku ježí.

„Cześć,“ pozdravil předák policistu, pak se podíval na mě a povytáhl obočí srostlé nad kořenem nosu – těžko jsem byla jediný speciál, se kterým se kdy setkal, ale docela určitě si

toho, kdo dorazí první, představoval jinak. „Je tam.“

„V jámě?“ zeptal se Kysela.

Předák zavrtěl hlavou. „Ve skipu. Viděli ji na schodech, ohlásili to a vypadli.“

Policista si oddechl a já jeho úlevu, že nebudeme muset pod povrch, sdílela. Kdyby se vše povedlo dostat se do podzemí, šance, že ji zvládnou, by byla mnohem menší. Ani z představy, že ji budu hledat ve skipu, monstrózní železobetonové těžní věži hlubinného dolu, jsem neměla radost, ale aspoň mi mohly pomoci zbytky denního světla. „Ještě že tak.“

„Jste tu jen vy dva?“ zeptal se předák. „Když jsme měli loni pár divoženek ve štrekách, vran přijelo aspoň dvacet.“

„Tolik určitě ne.“ Zadívala jsem se ke skipové věži. Zatímco Kysela se před chvílí opravil, pro předáka, stejně jako pro spoustu jiných, jsme byli jen vrány. František Vran, náš duchovní otec, byl sice dávno po smrti, ale na jeho jméno člověk v Pospolitosti narážel na každém kroku. „Navíc tvrdíte, že je sama a nahoře.“

„Celá zkrvavená, kdoví koho cestou sežrala.“ Předák si odplivl do zmrzlého sněhu. „Do dupy z takou robotou.“

„Vraťte se do kanceláře,“ požádala jsem ho. „Až skončíme, přijdeme za vámi.“

Sice na nás hleděl s nedůvěrou, ale nakonec poslechl.

Minuli jsme hlavní administrativní budovu a zastavili se u vchodu do skipové věže. Plechová vrata byla pootevřená, a když jsme jimi prošli, z hloubi na nás dýchl ještě větší chlad, než panoval venku. Jak říkal předák, bylo tu prázdně. Někdo ve spěchu odhodil helmu, dvoukřídlové dveře výtahu nechali otevřené, na betonovou zem navál sníh.

Ze schodiště nad námi se ozývaly rytmické zvuky.

Klap.

Klap.

Klap.

Stáli jsme bok po boku a zadržovali dech. Kysela vytáhl pistoli, pomalu natáhl a odjistil. I když vypadal jen o pár let starší než já a zkušeností s vílami asi moc neměl, byla jsem ráda i za to, že v hlubokém mrazu vedle sebe cítím teplo jiného lidského těla.

„Vezmu to po schodech,“ zašeptala jsem. „Vyvýtahem?“

Kývl.

„Počkejte, než budu aspoň v polovině,“ požádala jsem ho.

„Počkám.“

S tím jsme se rozešli.

Vstoupila jsem na ocelové schodiště, opatrně za sebou zavřela a na okamžik znehybněla.

Ve vzduchu se vznášel prach a cosi, co jsem nedokázala pojmenovat, ale co jsem si spojovala s divoženkami – jako by tu všechno obalila krusta čehosi nelidského. Podobně to bylo cítit v domech, ve kterých žily. Divoženky byly samotářky, ale když je lidé nahnali dohromady, držely se radši jedna druhé než ostatních víl. Místa, která obsadily, pak víc než cokoliv připomínala zvířecí doupata.

Sevřela jsem prsty na pažbičce služební čezety a začala stoupat po schodech. Co noha nohu mine, jen aby mě víla nezaslechla.

I tak se mi zdálo, že každý krok kovově rezonuje celou věží.

Počítala jsem schody a v mezipatře se na pár sekund zastavila. Kysela už musel být nahoře, ale divoženka mohla číhat za každým ohybem. Rytmické zvuky, které se ze šachty ozývaly předtím, utichly, pach rozkladu však nezeslábl.

Když jsem se rozhlédla, ve světle žluté zářivky jsem si na zdi všimla krvavé šmouhy. Divoženka byla možná zraněná, možná si sem ale přinesla kořist nebo aspoň její část. Hlavou se mi mihla představa, jak si k prsům tiskne něčí nohu, a už tak stažený žaludek se mi zhoupł. Pach krve jako by byl najednou všude. Jednou,

v rámci stáže v posledním ročníku, jsem viděla člověka, kterého rusalka začala požírat zaživa. Jako první si vybrala tvář, a ačkoliv ji zastavili, než ho mohla zabít, možná by byl radši, kdyby se jim to nepovedlo.

V krku mě štípalo, ale neodvažovala jsem se odkašlat si. Bála jsem se, že se pozvracím jen ze svých vlastních představ.

Kysela měl pravdu – neměla jsem tu být sama, ale byla jsem. Předchozí odvaha, dokonce i ta předstíraná, mě opustila. Skoro jsem cítila, jak se po mně divoženka sápe, i když se mnou na schodech nikdo nebyl.

No tak.

No tak!

Zkontrolovala jsem hloubku pod sebou, přitiskla jsem se ramenem ke zdi a pokračovala nahoru.

Drhnutí parky o beton. Drolení špíny pod podrážkami bot. Bušení krve ve spáncích.

Jinak hluboké, svíravé ticho.

Jekot se ozval ve chvíli, kdy jsem se opřela do dveří. Trvalo drahocenné sekundy, než jsem se zorientovala v nepřehledném prostoru věže. Obrovské místnosti dominovalo masivní těžní soustrojí. Vysokými okny dopadalo mezi kovová kola přede mnou poslední denní světlo, takže by tu nebyla tma, ani kdyby reflektory pod

stropem nesvítily. U zdi proti mně se lesklo nové kovové schodiště vedoucí vysoko nahoru, ke vstupu na střechu. Před ním visely od stropu mohutné drapáky.

Blondák s vílou spolu zápasili před těžním soustrojím ve středu místnosti.

I když zápasili nebylo to správné slovo.

Divoženka byla zakousnutá do Kyselova předloktí, a jak sebou trhal, na betonovou podlahu dopadaly cákance rudých slin. Hltala krev a trhala mu maso i přes tlustou látku zimní uniformy, čelisti rozevřené doširoka jako had. Pistoli už policista neměl a pokoušel se od sebe divoženku odtrhnout druhou rukou.

Marně.

Namířila jsem na vílu vlastní zbraň. „Stůj!“

Ani se na mě nepodívala a já se nemohla rozhodlat stisknout spoušť. Divoženka Kyselou cloumala sem a tam jako vzteklý pes. Nenacházela jsem na jejím těle jediné místo, do kterého bych se odvažovala střelit bez obav, že zasáhnu jeho.

A tak jsem čezetu zvedla a vypálila do vzduchu.

Ohlušující výstřel se rozlehl věží.

Divoženka Kyselu pustila a zajela mezi kola těžního stroje jako ještěrka.

Blondák dopadl na kolena, jednou rukou si tiskl ránu, bílý jako závěje venku. Očima ale

nepřestával těkat ze strany na stranu, nejspíš hledal ztracenou pistoli. Nespouštěla jsem pohled z prostoru mezi koly a se zbraní namířenou před sebe jsem přeběhla k němu.

Sehnula jsem se, a přestože jsem sotva pohnula rty, měla jsem hrozný pocit, že divoženka schovaná ve stínech slyší každé moje slovo tak zřetelně, jako bych jí ho šeptala do ucha. „Jak jste na tom?“

Někde pod námi, možná v přízemí, cosi bouchno a rána se prohnala skipovou věží jako vítr komínem.

Čekala jsem, že Kysela bude v šoku, tohle se mu přece nestávalo každý den, ale hlas mu zaskřípal jako nehty po tabuli. „Jak bys asi myslela?“

Když tykačka, tak tykačka. „Ukaž mi tu ruku.“
Poslechl.

Vypadalo to škaredě, ale ne tak vážně. „Kde máš zbraň?“

„Kdybych to věděl, tak bych se tu s ní nepřetahoval jako blbec,“ procedil mezi zuby.

„Každý se přetahuje, jak umí,“ neodpustila jsem si. Možná se mě dotklo to, že odvalu našel až teď, a přesto dřív než já, možná to, že vztek ze zranění divoženkou obrátil proti mně. Neměla jsem čas hledat ztracenou pistoli ani ošetřovat mu ránu. „Dokážeš se vrátit za předákem?“

Kysela se na mě podíval. „Měl bych zůstat.“

„Abys tu vykřvácel?“

„Abych ti pomohl.“

„Zvládnu to sama.“

Pronést těch pár slov mě stálo větší úsilí, než jsem čekala. Prokousnutá ruka se mi v dutém tichu skipové věže zdála jako malá cena za to, že se může vrátit dolů.

Jemu asi taky, protože když se s námahou zvedl, pokusil se mě zastavit. „Počkej se mnou na posily. Dneska už se stejně fárat nebude.“

Odtrhla jsem pohled od kovového monstra a podívala se na Kyselu. „Napadla člověka. Je jedno, jestli se fárá, nebo ne, teď už ji musím zastavit.“

Stiskl si cáry látky a potřhané kůže o něco víc. „Tady nahoře přece nikomu neublíží...“

„Už ublížila,“ přerušila jsem ho. „Běž.“

Kysela se nadechl, ale já si nemohla dovolit hádat se s ním, zatímco by víla brala roha. Nechala jsem ho stát a vydala se s ukazováčkem položeným nad spouští pistole k těžnímu stroji.

Když za sebou Kysela nechal jen stříkanec krve na betonu a ozvěnu zaklapnutí výtahu, srdce se mi divoce rozbušilo. Sama s vílou jsem ještě nebyla. A kdyby to probíhalo tak, jak mělo, o samotě bych se s ní neocitla.

Dva.

Předák měl pravdu, měli jsme na ni být dva.

Eliška Blažková a Andrej Baran, služebně starší a nesrovnatelně zkušenější člen těrlického oddělení Centrály speciálních činností.

Jenže po tom, co se stalo loni v září na brněnské přehradě – po teroristickém útoku, který zabil nebo zmrzačil skoro polovinu pospolitostních speciálů –, nás zbylo tak málo, že první měsíce byla práce v párech luxus, který jsme si nemohli dovolit. Ačkoliv to bylo nebezpečné, celou loňskou zimu odsloužil Baran sám, než jsem se k němu přidala já. Krolik o tom období mluvil jako o vyhánění čerta ďáblem, protože se spousta speciálů kontrolujících víly po jednom, aby byl všude aspoň někdo, stala snadnou kořistí. Možná kdyby byl tehdy ve vedení Centrály někdo jiný, zastavil by ten nápad hned v zárodku, ale ve všeobecném chaosu trvalo moc dlouho, než všichni pochopili, že není dobrý. Baranovi se nic nestalo, ale v Ostravě umřelo sedmnáct lidí jen ve vlně oboustranného násilí, kterou noviny označovaly za Zimní válku tak dlouho, až to přelomu loňského a letošního roku zůstalo. Kapacity Centrály se naplňovaly jen pomalu a do dnešního dne jsme nebyli ve stavu, který by se dal nazvat normálním.

Jenže...

Za to, že jsem před dolem zastavila, nemohl nedostatek speciálů. Skončila jsem před hodinou

a neměla jsem tu být. A Kysela měl pravdu, když tvrdil, že jsem tu vlastně být nemusela. Stačilo se otočit, seběhnout po schodech a počkat, až se sem dostane někdo z Ostravy, ve větším počtu a s lepším vybavením. Někdo, kdo převahu nad divoženkou nebude muset jen předstírat.

Ale přece jsem si nevybrala Akademii a nenastoupila k Centrále, abych se víl bála. *Můžeš mít strach, ale nesmíš ho dát najevo. Nemusíš být silná, ale ony musí věřit, že silná jsi.* Uvědomila jsem si, že ačkoliv bych se mohla otočit a během okamžiku být na schodišti, otočit se nechystám.

Baran to sám zvládal skoro tři čtvrtě roku.

Já to zvládnou taky.

Stačí, když nebudu blbá.

Nadechla jsem se, zadržela vzduch v plicích a zaposlouchala se do ticha rušeného jen skřípáním lan výtahu a praskáním ve vzdálených koutech železobetonového kolosu věže. I když jsem je slyšet nemohla, na okamžik mi někde nad temenem hlavy zaduněly i chvatné kroky předáka.

Pak mě píchlo ve spáncích a všude se rozhostilo ticho.

Stála jsem a poslouchala.

Vpředu, za bubnem ovinutým lanem těžební kabiny, cosi zaškrábalo. Tiše, jako když podél zdi přecupitá potkan.

Vrhla jsem se za elektromotor a zacílila.

Prásk!

Víla sebou trhla, vycenila zuby a jako blesk zmizela za těžním strojem.

Rozběhla jsem se za ní a uvědomovala si, že sama honím divoženku, před čímž nás na Akademii vždycky varovali, protože divoženka nemá důvod před člověkem utíkat. Pokud utíkala, určitě ne proto, že se bála smrti.

Je to past, blesklo mi hlavou. Nemám proti ní šanci a ona to ví.

Ale neobrátila jsem se.

Vidina, že se vrátím dolů a jediným výsledkem toho všeho bude Kyselovo zranění a posměch ostravských speciálů, mě donutila zrychlit.

Divoženka se vrhla na kovové schodiště – odrazila se, přehoupla se přes zábradlí a jedním skokem urazila dobré dva metry – a já za ní. Běžela jsem po schodech a každý krok se tupě rozléhal obrovským prostorem, bum, bum, bum.

Divoženka rozrazila kovový dekl na konci schodiště a vrhla se na střechu.

Zpomalila jsem, a to jsem neměla, protože stačily dva opatrné kroky a odhodlání mě opustilo. Zaváhala jsem, ztratila rovnováhu a musela jsem se jednou rukou zachytit zábradlí. Teprve pak jsem si uvědomila, jak vysoko ve skutečnosti jsem. Ze střechy neměla víla kam utéct,

protože skok ze skipu by nepřežila ani ona. Mohla jsem ji tam nechat, znovu zavřít a zajistit poklop a počkat na posily. Ale na to by mi stačilo být policista s prokousnutou rukou, a ne speciál.

Vyskočila jsem na střechu a byla si jistá, že se na mě víla vrhne.

Nevrhla.

Stála jsem na vrcholu věže a ledový vítr mi rval vlasy a vháněl slzy do očí. Mrazivý opar se držel při zemi, takže bych si za jiných okolností mohla vychutnat výhled na zasněžené planiny, odkalovací nádrže a světla měst a vesnic před sebou. Doufala jsem, že uvidím blížící se šňůru aut, ale stála jsem na opačné straně věže, takže mi nezbylo nic jiného než doufat dál. Touhle dobou už museli být blízko, možná zrovna zastavovali za mou otlučenou služební škodovkou.

Křupnutí sněhu.

Prudká otočka.

Divoženka stála nedaleko okraje střechy, jejíž zábradlí jí dosahovalo téměř k pasu, a upírala na mě jako bezměsíčná noc černé oči. Poprvé jsem si ji mohla pořádně prohlédnout. Byla šlachovitá, hubenější, než bych čekala. Na sobě měla zašlou halenu postříkanou krví a staré džíny s pestrobarevnou záplatou na koleni. Byla bosá, chodidla měla špinavá. Všimla jsem si, že má zápěstí jedné ruky odřené až na kost

a obalené škráloupem zčernalé krve. Na druhém zápěstí se jí houpal kovový kroužek pout.

Sakra!

Nejspíš byla ještě nebezpečnější, než jsem si myslela.

Já jsem tak blbá!

Divoženka rozšířenými nozdrami pomalu nasála vzduch a pak vycenila zkrvavené zuby – v těch spodních měla zachycený cár Kyselovy kůže. „Měla jsem čekat, že pošlou jednoho z vás.“

Poslední slovo vyplivla jako nadávku spolu s hrdelním zavrčením. I když se stáří víl odhadovalo jen těžko, tahle stará byla – kůži na krku měla tvrdou a popraskanou jako něco, co dlouho leželo na slunci. Na rozdíl od ostatních víl nebyly divoženky žádné krásky ani zamlada. I ony přitahovaly lidi, to ano, ale jako by se z nich při každém pohybu drolila ta neskutečná tvrdost hor, ze kterých pocházely. Skoro nikdy nepředstíraly, neusmívaly se, nesloužily. Nedaly se podmanit, ne doopravdy, jen rozlámat jako skály.

„Lehni si na zem a ruce nech za zády!“ křikla jsem.

Divoženka se ušklíbla a z koutku úst jí stekla kapka Kyselovy krve.

Považovala jsem to za ne. „Pokud si na zem nelehneš, budu mít právo střílet.“

„Samozřejmě že budeš.“ Znovu to hrdelní zavrčení. Znovu úšklebek. „Budeš mít jakékoliv právo chceš. Jsi přece člověk.“

„Lehni si na zem, nebo střelím!“

Víla si nelehla, jen se nahrbila. Na moment jsem si byla jistá, že ze skipu skočí, ale ne. Lepší pro ni bylo zaútočit, protože tak mohla aspoň něco získat, zatímco pádem z osmdesáti metrů mohla jen ztratit. Kdybych se k ní přiblížila, neměla bych šanci – i kdyby si ostatně na zem lehla, než by se mi ji povedlo spoutat, snadno by stihla vyskočit a napadnout mě –, ale takhle jsem neměla jinou možnost než opravdu vystřelit.

Stiskla jsem spoušť ve stejném okamžiku, kdy se víla pohnula.

Prásk!

Projektil jí proletěl nad kostnatým ramenem. Ještě jednou.

Pistole se zasekla.

Do prdele krám!

Otočila jsem se a rozběhla se ke dveřím, pomalá, jako kdybych se prodírala bahnem tam, kde se víla jen lehce vznášela nad zemí. Ještě krok a...

Narazila mi do zad jako buchar a shodila mě na zem. Hlava se mi zabořila do čerstvého poprašku a na moment jsem si byla jistá, že na mně bude divoženka jednoduše ležet tak

dlouho, dokud mě neudusí. Vyhekla jsem s pusou plnou sněhu, povedlo se mi pod ní otočit.

Pokusila se mě kousnout do tváře.

Škubla jsem hlavou vzad a divoženčiny dlouhé zuby mi cvakly kousek před okem. Zvedl se mi žaludek, hnusem i hrůzou. Jen vědomí, že když ztuhnu a nepohnu se, umřu, mě nutilo k pohybu.

No tak.

No tak, sakra!

Váha šlachovitého těla, které jako by bylo dvakrát těžší, než se na pohled zdálo, mě dál tlačila k zemi.

Cvak, cvak.

Divoženka hltala vzduch, ale s každým skousnutím se blížila k mému nosu. Kdysi jsem viděla speciála, kterému nos ukousla rusalka. Přednášel nám na Akademii, a i když jsem se na nic nechtěla dívat mín, nedokázala jsem od toho černého kráteru odtrhnout pohled. Divoženky šly často po tvářích.

Zařvala jsem a předloktím víle zatlačila do hubeného krku. Snažila jsem se ji za každou cenu nepustit k sobě. Před očima se mi míhaly mžitky, Kyselova kůže, a dokonce i Krolikovy zarudlé oči, když říkal, že bít se s vílou, která ze mě nemá strach, znamená prohrát.

Divoženka se přestala opírat o ruce a dopadla na mě plnou vahou. Palce s přerostlými nehty se

mi pokusila zarýt do očí. I to už jsem viděla, jako malá, když v dokumentu o speciálech přebíral jeden z nich medaili za službu vlasti, ale nemohl si ji prohlídnout, protože během ní přišel o zrak. A já přesto už tehdy chtěla sloužit jako on.

Trhala jsem hlavou sem a tam, ale neměla jsem kam utéct. Zarazila mi palec těsně pod oko a sloupila kůži z levé tváře, jako by to byl jen papír, který jsem si na ni přilepila. Obličej mi ochromila bolest, před očima se mi zatmělo, do pusy mi natekla vlastní krev.

„Tohle...“ zasyčela mi divoženka někde nad uchem. „Tohle jste vy. Pod tou křehkou kůžičkou nebudete nikdy víc než maso, ať nám uděláte cokoliv...“

Zabrala jsem a uvolnila si ruku. Pak jsem vílu vši silou praštila pistolí do hlavy, jednou, dvakrát. Rozpálenou hlaveň jsem jí přitiskla ke spánku a víla vyskočila, jako by ji zezadu popadly neviditelné ruce a odhodily ji ode mě.

Zařvala.

Vyhrabala jsem se na nohy. Jedno oko mi plavalo v krvi a všechno před ním poskakovalo jako poškozené diapozitivy, ale ruce jsem zvednout dokázala.

Stiskla jsem spoušť. Nepohnula se.

„Do hajzlu!“ zaječela jsem a hodila pistoli po víle. Minula jsem o dobrý metr.

Znovu se na mě vrhla, vědoma si, že její síla spočívá... v síle.

Eliško.

Baranův hlas.

Eliško.

Baranův nesouměrný úsměv.

Jenom nebud' blbá.

Ta vzpomínka se mi vybavila, jasná a ostrá, jako by to bylo před pár dny, a ne před několika měsíci, kdy jsme se seznámili. Byla jsem nejmladší v historii oddělení a už při příchodu na služebnu jsem se cítila jako dítě – když se na mě Krolik pochybovačně podíval, odložil nedopalek startky do přeplněného popelníku a povzdechl si: „No tak dobře...“ Když mi Stoklasa do ruky natažené k pozdravu vrazil hrnek a řekl, abych mu udělala turka. Když jsem na svém kancelářském stole našla hromadu krabic se svodkami, protože nikdo nečekal, že ho budu používat, jako by se ten, o koho Centrálu požádali, měl v Těrlicku teprve objevit. Začala jsem krabice skládat na zem a chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že mě od prahu, s křivým úsměvem a ramenem opřený o rám dveří, pozoruje černovlasý speciál.

„Co mám dělat?“ zeptala jsem se ho tehdy, protože jsem potřebovala, aby mi někdo poradil, jak se osvědčit.

„Jenom nebuď blbá,“ shrnul všechno do jediné věty.

Nebuď blbá.

Víla kousala, škrábala, míhala se kolem mě, jako by měla deset rukou i nohou. Na moment mě ovanul horký dech, jako když jsem v dětství otevřela kovová dvířka babiččiny pece. Pak mě praštila hranou ruky do ucha, až se mi zatmělo i před druhým okem, a popadla mě za rameno parky. Držela a nepouštěla, věděla, že blízkost je výhoda pro ni. Její zuby mi cvakaly snad milimetr od naběhlé krční tepny. Pokoušela jsem se ji udržet co nejdál od sebe, ale cítila jsem, jak tam, kde ona sílí, já slábnu. Ustupovala jsem k okraji věže a pokoušela se divožence vytrhnout. Její oči byly obrovské a já si najednou uvědomila, že je v nich kromě šíravé nenávisti i něco nečekaného.

Strach.

Ne z toho, že prohraje, jen syrový, pudový strach, jaký cítí člověk při pohledu na vílu. Možná to byl jenom odraz mé vlastní hrůzy, ale...

Přestala jsem ustupovat a strhla jsem divoženku k sobě. Skřípala jsem přitom zuby a skoro cítila, jak se mi o sebe drolí, jak se sama do sebe propadám. Víla se zachvěla a já do ní zatlačila, s pronikavým jekotem, jako když lokomotiva upouští páru.

Oči se jí rozšířily ještě víc. „Ne!“

Ale jo!

Řvala jsem jako zvíře, které zahnali do kouta a ono si uvědomilo, že nemá co ztratit. Víla narazila zády do hrazení. Naše pohledy se na okamžik střetly – moc krátce na to, abych si uvědomila, jak podobné si v tu chvíli jsme. Myšlenka na to, že obě cítíme tu samou nenávist a děs, se rozplynula v mrazivém vzduchu jako opar, ve který se proměnil vílin poslední výdech.

Vší silou jsem do ní strčila.

Jednou rukou hrábla do prázdna, prsty druhé se mi zachytila ve vlasech a chomáč jich vytrhla. Tentokrát jsem zaječela bolestí.

Rozevřela ruku a vlasy pustila, potom se zřítila do hloubky.

Klopýtla jsem dozadu.

Nohy se pode mnou podlomily a já spadla na zadek do sněhu.

Klepala jsem se a polykala vlastní krev, v naraženém uchu mi hvízdalo. Žaludek se mi kroutil, ale když jsem se předklonila, abych ze sebe všechen ten hnus vyzvracela, bolestí se mi zatmělo před očima a do sněhu přede mnou dopadl jen provazec slin. Rozkašlala jsem se a sledovala rostoucí kapky krve uprostřed oslnivé bílé, jednu po druhé, dokud se mi oči nezalily slzami.

Sníh za mnou zakřupal.

Roztřeseně jsem otočila hlavu a uviděla Ky-selu ve zkrvavené služební košili, předloktí sta-žené obvazem.

Podíval se na mě a shrnul situaci s erudicí policii vlastní: „No ty pičo...“

2.

Seděla jsem na služebně, v kanceláři nadporučíka Krolika s propáleným kobercem a kouřem zažraným hluboko ve zdech, a zírala do desky stolu s pocitem, že i kdybych chtěla, nedokázala bych oči zvednout. To levé jsem měla opuchlé, tvář pod ním oteklou a pestrobarevnou, se sedmi čerstvými stehy schovanými pod náplastí. Bolest mi v nich tepala v rytmu srdce.

Buch, buch, buch.

Přes záda mi Kroklik přehodil vlněnou deku, kterou jsem v přetopené kanceláři nepotřebovala, ale která jen dotvářela dojem, že mám za sebou něco strašného. Přistihla jsem se, že ho navzdory svému odhodlání dokázat, že jsem stejná jako ostatní, nechávám, aby se o mě staral, jako bych za sebou něco strašného měla. A možná jsem měla, ačkoliv se mi vzpomínky na pronásledování divoženky pletly jako vločky ve sněhovém těžítku, kterým někdo třese hlavou nehlava.

Shodila jsem ji?

Kroklik otevřel starou rozvrzanou skříň, hrábl do zadního rohu a vytáhl ze šera láhev rumu.

Nalil a postrčil ke mně plnou sklenku. Slabostí měl spoustu, ale lakomec nebyl. „Alkohol roztahuje cévy.“

Zavrtěla jsem hlavou. Krolik je měl roztažené určitě i za mě.

Chvíli mě pozoroval, pak rum vypil a odešel si ven zapálit, aby se vzpamatoval z toho, co jsem zažila. Nezlobila jsem se. Naše oddělení bylo maličké, a co jsem nastoupila, tohle byla první víla, kterou někdo z nás zabil. Nebylo divu, během Zimní války zabíjely spíš víly speciály než naopak. Poslední měsíce už Krolik do terénu nevycházel, zatímco Stoklasa s Walkem do něj snad nevycházeli skoro nikdy. A Baran... Baran dokázal i ty nejhorší situace zvládnout tak, že se nikomu nic nestalo. Tedy, krom toho, co se vílám občas stávalo, když neposlechly a snažily se nám bránit.

Ne! vybavila jsem si divoženčin hlas tam nahore, jako by si nedokázala představit, že by mohla prohrát s někým, jako jsem já.

A přesto mohla.

I když byla na divoženku neobvykle hubená, pořád byla silnější než člověk. Nebo aspoň měla být. A já ji navzdory tomu shodila ze skipu.

Dveře za mnou se znovu otevřely.

Baran se posadil na roh stolu a upřel na mě hnědozelené oči. Košili měl u krku rozepnutou,

rukávy vyhrnuté, kravatu přehozenou přes rameno, jako by si ji sundal, odložil a zapomněl. Podpažní pouzdro na pistoli nasazené, ale prázdné. Byl jemně cítit kolínskou a cigareto-
vým kouřem. Chvilí trvalo, než jsem si zvykla na jeho sebevědomí, ostrost i černý humor, kterému říkal *poslední útočiště zoufalců*, ale dneska už jsem si nedokázala představit, že by nebyl součástí mojí služby. Mého života.

„Jak je?“ zeptal se.

Vzpomněla jsem si na Kyselu, když jsem se ho ptala na to samé, a pokrčila jsem rameny. Ne-
napadlo mě, jak shrnout všechno, co se mi honilo hlavou. Přímotop pracoval na plné obrátky a zpocená halenka se mi pod dekou lepila na záda. Tváře mi hořely a chtělo se mi spát, jako bych si ten rum s Krokem dala. Možná jsem měla, do konce Božího hodů nezbývalo moc a tohle mohla být moje jediná oslava svátečního dne.

„Jsem rád, že jsi v pořádku,“ pokračoval Baran.

„Vypadám tak?“

„Už jsi vypadala i hůř.“

„Kdy?“

„Když jsi nastupovala, sázeli jsme se, jestli jsou to tvoje vlasy, nebo sis jen zapomněla sundat čepici...“

„Máma mi tehdy chtěla udělat vodovou,“ vzpomněla jsem si.

Baran pohnul koutkem úst. „Už by to zkoušet neměla.“

Zvedla jsem hlavu a zadívala se svému partákovi do očí. „Zabila jsem ji.“

„Za to, jak ta vodová dopadla, bych ji zabil taky.“

„Myslím tu divoženku.“

V kanceláři se rozhostilo ticho rušené jen slabým praskáním přímotopu. Baran zvedl z desky stolu odloženou propisku a chvíli ji protácel mezi prsty. Levá ruka se mu trochu chvěla. Možná ho konečně, po všech těch měsících, které odsloužil sám, dohnala únava.

„Když jsem v Ostravě střelil svoji první vílu, kluci mi koupili láhev skotské. Ještě jsem ji neotevřel.“ Zvedl hlavu a pousmál se. „Jestli chceš...“

„Shodila jsem ze střechy divoženku, Andreji,“ přerušila jsem ho. „Jen tak.“

„Nebylo to jen tak,“ připomněl mi. „Párkrát jsi po ní střelila.“

„Ale ani jednou jsem nezasáhla.“

„Kdybys ji nezasáhla, teď bys tu neseseděla.“

Zaváhala jsem. „Jsem si jistá...“

Baran povytáhl obočí. „Jsi?“

Vzpomínka na to, jak mačkám spoušť, se přede mnou zavlnila a nakonec se rozplynula jako kouř, který ještě před chvílí stoupal z Krolikova popelníku.

Zranila jsem ji, nebo ne?

„Možná jednou,“ připustila jsem, „ale pak se mi zasekla pistole.“

„To se stává, když sloužíš na konci světa a fa-
suješ krámy vyřazené z Polska.“

„Strčila jsem do ní a...“

„Měla štěstí,“ dokončil Baran. „Někdy je to
jediný rozdíl mezi tím, jestli umřeme, nebo pře-
žijeme.“

„Myslíš si, že mi ji pomohlo zabít štěstí?“

„Ta víla byla zraněná, ještě než k dolu dora-
zila. Do něčeho se přpletla už v Ostravě.“

Vzpomněla jsem si na zkrvavenou halenu, na
odřené zápěstí, na kruh pout. Nevšimla jsem si
na ní většího zranění, ale zbídačená se mi zdá-
la. Hořela strachem jako horečkou.

„Možná by ji shodil i ten kluk, kdyby se trochu
snažil,“ řekl Baran, jako by mi četl myšlenky. Po-
tom si přestal hrát s propiskou a odložil ji vedle
popelníku. „Sepsal jsem za tebe hlášení. Napad-
lo mě, že budeš mít všeho dost i bez papírování.“

„Děkuju.“

Tichá služebna se zdála prázdná – Krolik
kouřil venku a Stoklasa s Walkem se sem upro-
střed noci určitě neobtěžovali jenom proto, aby
se podívali, jak se mě divoženka pokusila stáh-
nout z kůže. Vlastně jsem se divila, že tu se
mnou zůstal Baran.

Cítila jsem, jak mi po spánku stéká pot, zvedla jsem ruku a otřela si ho rukávem halenky.

Baran vstal, přešel k přímotopu a vypnul ho. Pak se znovu posadil na roh stolu. „Proč jsi tam chodila?“

„Je to moje práce.“

„Která má svoje pravidla.“

„Já vím.“

„Ale porušila jsi je.“

Narovnala jsem se. Dekla mi ze zad sklouzla na zem, ale já jsem to skoro nevnímala. „To je úvod k oficiální výtce?“

„Tu by ti mohl dát jen starouš. A ten by to udělal bez úvodu.“ Baran si promnul oči. „Stáčilo ji v tom skipu zavřít, Eliško. Zbytečně jsi ohrozila sebe a další dva lidi.“

„Předákovi se nic nestalo,“ namítla jsem.

„Což jsi nemohla vědět. Zato bys měla vědět, že se v podobných případech čeká na posily.“

„Víš, jak dlouho by jim to z Ostravy trvalo?“

„Mohla jsi počkat na mě,“ navrhl Baran.

„Jak dlouho by to trvalo tobě?“

„Drahoušku, ta víla mi dopadla přímo před auto, ani jsem nestihl vypnout motor.“

To byla asi pravda. Když mi Kysela pomohl z věže, Baranovo auto už před ní stálo. A chvíli po něm dorazili i ostravští speciálové.

„Co kdyby se dostala do štol?“ snažila jsem se dál.

„Těžko, ale i tam by si s ní kluci z Ostravy poradili.“ Baran zavrtěl hlavou. „Riskovala jsi.“

„A vyplatilo se to.“

„Jenže nemuselo.“

„Dělala jsem jen to, co dělat máme.“ Vstala jsem a po zpocených zádech mi přeběhl mráz. „Jestli mě chce Kroklik potrestat, nechápu, proč za mnou poslal...“

„Neposlal,“ zarazil mě Baran. „A jde mi o tebe, ne o starouše. Nechci, abys... Neměla bys...“

„Co?“ pobídla jsem ho.

Těch pár sekund ticha bylo jen tak dlouhých, abych si nemohla být jistá, jestli znamenají víc než marné hledání slov, kterými by popsal, že nedokážu to, co on, a přitom mě neurazil.

Baran si poškrábal neoholenou bradu a pak sklouzl ze stolu. „Pojď, hodím tě domů.“

Tu nabídku bych neodmítla, ani kdyby mi ji dal Walek – zuby mi začínaly drkotat, ne zimou, ale vyčerpáním. Zkrvavenou parku mi vzali a vyhodili už v nemocnici. Baran mi dal svou starou služební bundu. Byla bych radši, kdyby voněla jako on, ale když jsem si ji zapnula, jediné, co jsem cítila, byl naftalín a kouř ze všudypřítomných Kroklikových startek.

Vyšli jsme před služebnu.

Už dávno na všechno padla tma. Večerní déšť se sněhem se zase měnil ve vánici, všechny stopy na zemi zavál čerstvý sníh.

Krolik stál pod malou plechovou stříškou u bočního vchodu, osvětlený jen holou žárovkou vedle dveří. Když nás zahlédl, típl nedokouřenou cigaretu o parapet, mávl na nás a se skloněnou hlavou se vrátil do budovy. Asi si byl jistý, že se o mě Baran postará.

Objala jsem si paže rukama a ohlédla se ve chvíli, kdy za Krolikem zapadly dveře. Ale na tvrdila, že má místo za zásluhy, Baran, že proto, že tu po Výbuchu nikdo služebně starší nezůstal, ostravští zase, že ho sem uklidili, protože bral úplatky od vilích pasáků. Nevěděla jsem, co z toho je pravda – i když o tom prvním jsem pochybovala a tomu poslednímu jsem věřit nechtěla. Po loňských událostech v Brně nás ale zbyla taková hrstka, že kdybych vlastní služebnu po předčasné promoci dostala i já, až tak bych se nedivila.

Když jsem si sedla do Baranova auta a on za sebou zavřel dveře a zasunul klíč do zapalování, čekala jsem, že nastartuje. Místo toho položil jednu ruku na volant a druhou na vršek mého sedadla. „Nemusíš nikomu dokazovat, že si tu zasloužíš být.“

Podívala jsem se přes Baranovo rameno na naši služebnu – nízkou budovu se zamřížovanými okny a šedou fasádou popraskanou a plnou skvrn, stojící na konci nenápadné odbočky z už tak skoro nepoužívané silnice. Ve tmě nepůsobila tak neutěšeně jako za světla, ale ani tak to nebyla žádná sláva.

„Tady si snad nezaslouží být nikdo,“ pokusila jsem se svou odpověď odlehčit.

„A stejně tu jsme.“ Baran se pousmál. „Víš, jak jsem to myslel.“

Sklopila jsem oči a uvědomila si, že mám na stehně kalhot malou rezavou skvrnu – Kyselovu, divoženčinu nebo svoji vlastní krev. Začala jsem ji škrábat nehtem, ale ona nemizela.

Baran tomu nerozuměl. Jasně že jsem to dokázat musela, každý z nás musel. Jenže v době, kdy si Centrála nemohla vybírat a stačilo mít obě ruce a nohy, aby se člověk mohl stát speciálem, to nebylo tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát. Jako bychom byli nesmrtelní, dokud tolik z nás neumřelo v Brně. Čím lepší mínění o nás měli předtím, tím větší šok to pro ně byl. Najednou už jsme nebyli hrdinové – hráz mezi lidmi a vílami, kterou nedokázala smést sebevětší vlna –, ale jen něco, co zbylo. Nikdo už neohromil jen tím, že otevřel pouzdro s průkazem. Znovu dokázat, že si zasloužíme respekt,

bylo těžké pro všechny, a ještě těžší pro holku, které bylo něco málo přes dvacet, když po Zimní válce nastoupila do služby.

Baran se ke mně naklonil, jako by nás v zavřeném autě mohl zaslechnout někdo zvenčí, ačkoliv se Kroklik dávno vrátil na služebnu a všechna okna na naší straně byla zavřená. „Kdyby ses v tom skipu rozhodla počkat, starouš by ti to nevyčítal.“

„Starouš možná ne...“

„Nikdo. Nebo si myslíš, že by tam někdo z nich šel sám?“

Zvedla jsem k němu oči. „Ty bys šel.“

„Šel. Ale taky mám lepší kondici než Kroklik a víc zkušeností než Stoklasa s Walkem dohromady.“

„To je smutné. Když si vezmu, že má Stoklasa aspoň sedmdesát...“

„Padesát dva. A myslím to vážně,“ zarazil mě.

Nehonil si triko. O to míň jsem chápala, že ztrácel čas službou v Těrlicku. Jasně, měl tu rodinu, rodiče v Havířově a sestru v Ostravě. Roky sloužil tam, ale souhlasil s přestupem, když se Těrlicku nedostávalo lidí. Netušila jsem proč.

„Já vím,“ zamumlala jsem.

Na čelním skle divoce poskakovaly vločky. Sníh dopadal na kapotu auta a vydával přitom

konejšivé zvuky, jako by někdo mnohem větší než my do plechu nad námi bubnoval konečky prstů. Vydechla jsem a vlastní dech se mi před tváří proměnil v páru.

„Jednou mě překonáš,“ řekl Baran.

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle dělat nemusíš.“

„Jednou mě překonáš,“ zopakoval, „ale ne když se necháš zabít kvůli pitomé horalce.“

„Nechci s tebou soupeřit,“ namítla jsem.

„Doufal jsem spíš, že řekneš, nechci se nechat zabít.“

„Nechci ani jedno.“

„To беру.“

Zapnul si pás a konečně nastartoval. Zvuk motoru byl jako tečka za naším rozhovorem.

Možná měl pravdu. Možná jsem tam nahore mohla umřít a nedokázala bych tak nikomu nic, nanejvýš jen, že jsem na to vážně neměla. Ublížila bych mámě a tátovi, zklamala oddělení – ne, jen Barana, ostatní žádná očekávání v souvislosti se mnou neměli – a připravila Program o investici.

Jenže i kvůli Programu jsem tam šla.

Natáhla jsem se a zapnula rádio.

„Nevím, jestli něco naladíš,“ poznamenal Baran. „Někdo mi šlohl anténu.“

„To mě mrzí.“

„Ještě loni v létě nám dělali i horší věci...“

To proto, že speciálové dělali ještě horší věci vílám, aspoň podle mojí sestry. Ale pak předsedu Svobodomyslných nějaká víla zabila a při výbuchu v Brně umřelo tolik speciálů, že se lidi začali bát skoro stejně jako po druhé světové. Ten, kdo Baranovi ukradl anténu, to určitě neudělal proto, že neměl rád Centrálu. Spíš si jen potřeboval poslechnout rádio.

Otáčela jsem kolečkem a pokoušela se chytit jakoukoliv stanici, na které by se všechny zvuky neslévaly v šum. Ale možná vinou hustého sněžení se mi to nepovedlo, přesně jak Baran předpokládal, a tak jsem to nakonec vzdala.

„Můžu něco zazpívat,“ nabídl.

„Ne, díky, dneska už jsem jednou málem umřela.“

„Ještě jsi mě neslyšela.“

Zašklebila jsem se. „Zpívat ne, ale to, o co ses pokoušel na vánočním večírku, mi stačilo.“

Baran se krátce zasmál.

Večírek v polovině prosince byl esencí služby v Těrlicku. Přestože Walek navrhoval rezervovat salónek v havírovském snack baru, konal se večírek na oddělení. Krolik neskrýval, že je to Alenina iniciativa, a kdyby bylo po jeho, nebyl by nejenom žádný večírek, ale ani Vánoce. Stoklasa si párty nenechal ujít, ani když měl volno, a opilý pro jistotu už dorazil. Alena donesla krabici

cukroví, domácí vaječná a sbírku kazet, které hodlala celý večer přehrávat. Všechny pobízela k tanci, což dělalo hlavně mě, protože ke mně neustále obracela pozornost, nejspíš aby zakryla, že jediný, kdo tancovat chce, je ona. Baran stál zády opřený o kartotéku s poloprázdnou sklenkou v ruce, povídal si s Krolikem a pobaveně na mě mrkal. Před půlnocí si dal s Alenou duet, aby jí udělal radost. Snad ji měla aspoň ona, protože mě z toho akorát rozbolela hlava.

Dálková světla se prodírala bílou tmou, stěrače s námahou odhrnovaly sněh, kola na neprohrnuté silnici podkluzovala. Topení jelo naplno a já si uvědomila, že jsem usnula, až když jsme zastavili před naším domem, na konci ulice, za kterou už se do tmy táhla jen neosvětlená pole. Na té tenké hranici mezi spánkem a bděním mi hlavou rezonovala dvě slova.

Byla spoutaná.

Byla spoutaná.

Baran mi lehce stiskl rameno.

Trhla jsem sebou, s hořkou pachutí v puse a s pocitem, že se mi to celé – cesta k dolu, honba za divoženkou i souboj na vrcholu skipu – jen zdálo.

Noc byla tichá a ledová, a když jsem vzala za klíčku, první nádech čerstvého vzduchu mi málem sežehl krk. Rozkašlala jsem se.

Baran mě chytil za zápěstí. „V pohodě?“

„Jsem jen unavená.“

„Ani se nedivím.“

Vystoupila jsem a zabouchla za sebou dveře.

Rána se rozlehla ulicí a do zahrady vyběhla máma, na sobě jen flanelovou noční košili a tá-tův župan. Rozrazila kovovou branku, vyběhla po třech schodech a popadla mě za ramena. „Elinko, jsi v pořádku?“

„Jsem, mami. Prosila jsem Marcelu, aby se tu stavila.“ Telefon jsme doma neměli, ale ze služebny jsem zavolala sousedce, kamarádce z dětství, aby našim řekla, co se stalo. Dlouho jsem váhala, protože Marcela pracovala jako redaktorka v novinách, ale nikdo lepší mě nenapadl. „Nebyla tu?“

„Byla, ale neřekla nic kloudného. Všichni trneme hrůzou...“ Máma mě za ramena otočila k domu, možná abych pochopila, kdo všechno trne. Skrze poletující sních jsem v rozsvíceném kuchyňském okně rozeznala tátova široká záda. Máma si přitom ale všimla mého obličejce. „Co to máš s okem?“

Uhnula jsem hlavou. „S okem nic.“

„Nejsem slepá.“

„Já taky ne, takže se nic nestalo.“

Máma se zaměřila na Barana jako na jediného možného původce zla ve svém dosahu. „Vidíte ten obličej?“

Baran zvedl koutek úst v tom svém nesouměrném úsměvu. „Vidím. Moc hezký.“

Máma nepochopila ironii, protože vzhledem k tomu, jak jsem vypadala, to ironie určitě byla. „Co kdyby ji zmrzačili?“

„I to se stává,“ připustil Baran. „Proto máme rizikové příplatky.“

„Zaplatí jí nové oko?“

„Ne, ale zaplatily nový komín.“ Nesnášela jsem, když se máma chovala, jako by mi bylo osm a Baran mě měl na starost. Potom jsem se jako osmiletá cítila a nebylo divu, že jsem s tím na služebně nedokázala nic udělat, když ten pocit neustále přižívovala moje vlastní rodina. „Nic mi není.“

„Byl jsem s Eliškou v nemocnici, nemusíte se bát,“ pokusil se Baran mámu uklidnit. „Opravdu je v pořádku. Je ale pozdě, nebudu už zdržovat.“

„Stejně jsme nespali,“ neodpustila si máma, „nemohli jsme.“

Baran obešel auto. „Hezké svátky, paní Blažková.“

Máma semkla rty. „I vám. A hojnost Božího požehnání.“

Zapřisáhlý ateista Baran se se shovívavým výrazem posadil za volant.

Když jsem na něj na rozloučenou mávla, napadlo mě, že jsem mu měla nabídnout, aby u nás

přespál. V nemocnici se o mě postaral a sem mě zavezl a já mu ani nenavrhl, aby se v tom nečase nevracel do Havířova. Prudce jsem se nadechla, ale to už zablikal a vyrazil do tmy.

Vidíte ten obličej? Vidím. Moc hezký.

Byla to přece ironie, nebo ne?

Máma mě vzala kolem ramen a vedla do domu. „Málem jsem umřela strachy.“

Já nejen strachy, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem řekla: „Jsem živá a zdravá, mami. Vážně.“

Na dvorku bylo ticho, kotec byl prázdný, psi si buď zalezli do boudy, nebo si je vzal táta do domu, i když to máma nevidala ráda. Poslední dobou mě stejně nevítili, asi na ně byla moc velká zima.

V chodbě bylo chladno, na zemi roztával sníh, o polici byla opřená lopata, kterou nikdo neuklidil. Oklepala jsem si boty a prošla předsíní. Dveře do kuchyně byly otevřené. Jana myla ve dřezu hrnce. Pokud trnula hrůzou, asi ne o mě.

„Ahoj,“ pozdravila jsem.

„Nazdar,“ hodila na mě přes rameno.

Táta vstal od stolu, na kterém ležel otevřený sešit křížovek. „Už jsem myslel, žeš to domů vzala přes Prahu.“

„Taky se nemusela vrátit vůbec,“ připomněla máma a přešla k lince, protože co je lepšího po napadení divoženkou než teplá večere? „Dva knedlíky?“

Žádný. „Jeden.“

„Ale prosím tě...“

Táta mi natočil tvář ke světlu nad stolem.

„Ukaž to oko.“

Jana se na mě pochybovačně podívala. „Oko splaskne, ale co to pod ním?“

„Zašili to hezky. Osmáčtyřicet hodin to musím mít přelepené, pak uvidíte sami.“

„Já to snad ani vidět nechci,“ nedala si pokoj máma.

„Hned se vrátím,“ řekla jsem radši, sundala si Baranovu bundu a prošla jsem kuchyní do koupelny.

Tam jsem otočila kohoutkem a podívala se na sebe do zrcadla. I to, co nebylo zakryté náplastí, bylo škaredé, ale to jsem čekala. Čekala jsem taky, že ve vlastním pohledu zahlédnu něco nového. Lítost, vinu, možná i úlevu. Přestože jsem nezabila člověka, jen vílu, něco to ve mně změnit muselo.

Jenže v odrazu svých očí jsem nezachytila nic krom vyčerpání.

Pozorovala jsem svoje ruce pod proudem vody. Konečky prstů jsem měla úplně bílé. Mnu-la jsem je a žmoulala, dokud nebyly rudé, a to mi připomnělo divoženčiny ruce; kroužek pout na zápěstí obroušeném skoro až na kost a pruh kůže, který za ním vlál.

Někdo ji spoutal...

Odněkud utíkala...

Teprve když na mě táta podruhé zavolal, jestli je všechno v pořádku, zastavila jsem vodu a vrátila se do kuchyně. Máma už mi na sváteční porcelán, jako by se snažila dohnat ztracený Boží hod, nachystala kus kachních prsou, zelí a dva knedlíky. Zdálo se mi, že maso bobtná a nadouvá se, jako něco, co se dlouho schovávalo pod zemí a nikdy se nemělo dostat na povrch... I kdybych nedodržovala nařízenou dietu, nic by mě v tuhle chvíli nelákalo míň.

„... nestalo?“ Máma mi položila ruku na čelo. Uhnula jsem a praštila se hlavou do nízko pověšeného lustru. „Jsi celá rozpálená.“

„Protože je tu vedro.“

„Zas takové ne. Jen abys nedostala otravu krve...“

Promnula jsem si naražené čelo a posadila se ke stolu. „Dostala jsem antibiotika. Pro jistotu mi píchli i tetanovku.“

Jana položila poslední hrnec na utěrku a otřela si mokré ruce o kalhoty. „Když jsem venčila psy, potkala jsem Lenku Horákovou. Říkala, že byl výjezd na Františku.“

Táta povytáhl obočí. „Zase vlezly do dolu?“

Máma zostražitěla. „Tys u toho ale nebyla, Eliško, že ne?“